

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511704368/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Herr Frankhuysen og mig — Men dertil er jeg da saa vant — Imidlertid, maae jeg dennegang takke den unge Herr van Sachtleven for, at han ikke mærpnyglede mig mit paa Gaden, som han vel før har gjort — og det af ingen anden Aarsag, end fordi jeg i en god og Christelig Hensigt, lastede hans altforstore Ødselhed —

Hunde-Tunge, du skjeldte — raabte Frankhuysen —

Matronerne korsede sig, og sagde at han var en VarUlv, eller i det mindste besat —

Min yngste Syster kunde ikke undlade, at erindre Herr Schliker om, hvorledes han virkelig havde skjeldt sin Ven for en Tyv; og det bekræftede alle de andre —

Nu ja — sagde Herr Schliker, i det han hummede sig op til de Gamle Fruentimmer — kan han dog heller ikke negte, at han jo tit har stjaalet Æbler og Nødder i sine Forældres Have —

Den der kan stjæle det ene, kan og stjæle det andet, sagde en Matrøne —

Man begynder fra det smaae og ender med det store, sagde en anden —

Retfærdige Himmel, at bestjæle sine egne kjødelige Forældre! — raabte den tredie —

Det er at føde Børn op til Gallien, skreg den Fjerde —

Frankhuysen zittrede, og græd — som jeg troer — af Arrigskab —

For nogenledes at skaffe ham Luft, spurgte jeg, hvorledes denne Trætte var begyndt, hvorledes Herr Schliker var faldet paa at skjælde ham, og hvad det var for en Ødselhed, de havde talt om —

Herr Schliker vilde svare, men min yngste Syster, der neppe kunde holde et par Taarer tilbage, som spillede i hendes Øyne, tog Ordet og sagde, at hun best kunde fortælle den heele Sag, da hun var uden derfor — ||

Paa HjemVeyen, sagde hun, mødte os en fattig

Kone, med et Barn paa Armen og det andet ved Haanden — Hun bad om en Almisse, og forestil-
 lede Herr Schliker, til hvilken hun just vendte sig,
 meget væmodig, at hun havde en syg Mand, og
 5 endnu to hjælpeløse Børn liggende hjemme paa et
 Loft, hvis eneste Haab om Mad i Døg, beroede
 paa det, hvad hun kunde bringe dem — Herr
 Schliker foer hende, som jeg troer, noget haardt
 an; og spurgte om hun var saa uforskammed at
 10 overfalde Folk mit paa Gaden, og om der ikke var
 SpindeHuuse nok til for hende og hendes Lige;
 og om hun saae ham an for den, der vilde bestyr-
 ke liderlige Quindfolk i deres Synd og Ondskab,
 ved saaledes at kaste sine Penge i RendeSteenen?
 15 — Den stakkels Kone taug, sloeg Øynene ned, og
 stak bitterlig i at græde — Og da sprang Herr
 Frankhuysen til, og tørte Graaden af hendes Øy-
 ne med sit Tørklæde, og sagde, at hun ikke skulde
 bryde sig noget om, hvad den Tverdrivere snak-
 20 kede, og stak hende tillige noget i Hænderne, jeg
 veed ikke hvormeget — —

Men jeg veed hvormeget, raabte Herr Schliker
 — Det var to Species-Ducater, som hans Mama
 forærte ham paa Veyen til en LommeSkilling;
 25 og de sidste Penge, han eyede —

To Species Ducater! — raabte Herr Anderson,
 en gammel podagraisk GrosHandler, som blev
 holdt for den rigeste, og den sparsommeste i vor
 Bye, og som hidintil, havde siddet i sin Læne
 30 Stoel, uden at tale et eneste Ord — Og, to Species
 Ducater! — raabte alle vi andre Kjøbmænd —

Som hans Mama havde givet ham, med sin egen
 Haand! — raabte den ene Matrone —

Til et liderligt QuindMenniske! — skreg den
 35 anden —

De sidste Penge, han eyede! — sagde den tredie —
 Der kan Udfaldet ikke blive andet tilsidst, sagde
 den Fjerde, end enten at tigge eller at stjele —

Det var just mine Ord, sagde Schliker; og der-